

zákona občanského byl nahrazen č. 3, § 25 zákona ze dne 22. května 1919, 320 Sb. z. a n. a pod.

Obdobně původní znění § 543 obč. zák. bylo výslovně změněno č. 2 uvedeného zákona.

U § 602 opomenuto bylo uvést důležitý dvorní dekret ze dne 25. června 1817, č. 1340, podle něhož dědické smlouvy mohou o celém jmění kromě manželů uzavřít také snoubenci.

Jest však nesporno, že při tak rozsáhlém díle, jaké představuje Roučkovy vydání, není možno zvládnouti tak úžasnou materii do úplné dokonalosti. To co autor podal, buduje bez předchůdců a sám, přesahuje samo o sobě průměrné síly jednotlivce. Přednosti díla jsou pokud možno vyčerpávající důkladnost v sebrání materie, kterou praxe potřebovala.

Dílo bohužel ve vazbě bylo rozděleno na dva svazky nesouměrné velikosti a nesouměrné látky. Doufáme, že při příštím vydání vydavatelstvo toto nemilé opomenutí napraví tím, že zákon by byl svázán ve svazku jednom, a dodatky ve svazku druhém, nebo že by aspoň druhý díl počínal od paragrafu 859 (Obligace). Při tomto vydání byla dokonce jedna kapitola zákona rozdělena do dvou svazků.

Občanské právo jest jaksi základem vzdělání praktického právníka, neboť řídí pravidelný život každého obyvatele státu. Pěkná vydání textu zákona nyní máme. (Studijní vydání vydal, jak známo, »Všehrd«). Doufáme, že literatura česká bude obohacena také brzo pěkným výkladem systému občanského práva. Jistě k tomu přispěje unifikace občansko-právních ustanovení pro celou republiku. dnk.

Dr. Emanuel Tilsch: Občanské právo. Část všeobecná. K třetímu vydání zpracoval dr. Emil Svoboda. Nákl. Všehrdu, Praha, 1925, str. 205. Všehrd může si počítati k největším úspěchům své nakladatelské činnosti, že se mu podařilo uskutečnit nové vydání spisu, patřícího mezi nejdokonalejší v naší právnícké literatuře. Jest to kniha jedinečná svým podáním. Jasná, stručná, přístupná i snad laikovi, a při tom opravdu vědecká, svým systemem a konstrukcí. Bylo jistě obtížným úkolem pro prof. Svobodu, jenž se ujal upravení doplnění knihy zákonodárnými novinkami, aby neporušil stavbu a styl autorovy; tomuto úkolu však dobře dostal. Tilschova kniha zůstala dodnes jednou z nejlepších učebnic našich, ne-li vůbec nejlepší, ačkoliv při tom zůstává dílem opravdu vědecké koncepce. O oblibě její svědčí, že ač od smrti autorovy uplynula už delší doba, přece se jeho kniha studovala i ve starší své podobě a posluchači si téměř vynutili nové vydání. Svoboda změnil původní znění jen tam, kde toho změněné poměry a novější zákonodárství žádalo. Dovedl však tyto dodatky šťastně přizpůsobiti původnímu dílu, takže celek zůstal organicky jednotný. J. B.

JUDr. Bedřich Andres: Constitutum possessorium jako nabývací způsob práva vlastnického a zástavního. Praha, 1925. Nákladem vlastním. Str. 1—107. — Jak již z nadpisu vysvítá, vzal si autor za téma své práce význam konstituta při nabytí práva vlastnického a zástavního. Nejdříve rozbírá konstitut dle § 428 obč. z. a určuje jeho právní povahu, při čemž proti t. zv. teorii smluvní, jež v konstitutu vidí nabytí držby zástupcem, dokazuje, že odevzdání prohlášením dle první věty §u 428 jest zcela singulární nabývací způsob našeho práva, kde toto, vedeno snahou o účelnost úpravy právního styku, příznává poupřevádějící stejně jako odevzdání z ruky do ruky. (str. 10 a n.). Dále probírá jednak kausu detentionis alienantis, tedy onen titul, dle něhož konstituent nadále věc dle první věty §u 428 převedenou definuje, jednak kausu traditionis t. j. důvod, ze kterého zcizitel činí konstituční prohlášení k tomu cíli, aby vlastnictví věci přešlo na nabyvatele. Zde autor naráží na starý problem, zda t. zv. zajišťovací převod